

Біблійні основи

Мт. 16, 13–19

Прийшовши в околиці Филипової Кесарії, Ісус спитав своїх учнів: «За кого мають люди Сина Чоловічого?» Ті відповіли: «Одні за Йоана Христителя, інші за Іллю, ще інші за Єремію або одного з пророків». «На вашу ж думку», – до них каже, – «хто я?» Озався Симон Петро і заявляє: «Ти – Христос, Бога живого син». У відповідь Ісус сказав до нього: «Щасливий ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров це тобі відкрили, а Отець мій небесний. Тож і я тобі заявляю, що ти – Петро (скеля), і що я на цій скелі збудую мою Церкву й що пекельні ворота її не подолають. Я дам тобі ключі Небесного Царства, і що ти на землі зв'яжеш, те буде зв'язане на небі; і те, що ти на землі розв'яжеш, те буде розв'язане й на небі».

Йо. 10, 7–18

«Істинно, істинно говорю вам: Я – двері для овець. Усі, скільки їх передо мною прийшло, – злодії, розбійники. Вівці й не слухали їх. Я – двері. Хто ввійде крізь мене – спасеться. Увійде він, вийде – і знайде пасовисько! Не приходять злодій, хіба щоб красти, вбивати, вигублювати. Я прийшов, щоб мали життя – щоб достоту мали. Я – добрий пастир. Добрий пастир життя своє за овець покладе. Наймит, що не є пастир, якому вівці не належать, – бачить вовка, що надходить, та й полишає вівці і біжить геть. А вовк хапає їх і розполохує. Бо він – наймит і не турбується вівцями. Я ж – добрий пастир і знаю своїх, а мої мене знають. Як Отець мій мене знає, і я знаю Отця, і життя своє кладу я за моїх овець. Ще й інші вівці я маю, що не з цієї кошари. Я і їх мушу привести, і вчують вони мій голос, – і буде одне стадо й один пастир! За те Отець мій мене й любить, бо я кладу моє життя, щоб знову його взяти. Ніхто його в мене не забирає, бо я сам кладу його від себе. Владу бо маю його покласти і владу маю назад його забрати; від Отця мого прийняв я цю заповідь».

Йо. 10, 25–30

Ісус же їм: «Казав я вам, та ви не віруєте. Дії, що чиню їх в ім'я Отця мого, – вони свідчать за мене. Та ви не віруєте, бо не з моїх ви овець. Вівці мої голосу мого слухаються і я їх знаю: вони за мною слідуєть, і даю я їм життя вічне, і не пропадуть вони повіки, і ніхто не вирве їх із рук моїх. Отець мій, який мені їх дав, більший від усіх, і ніхто не вирве їх з рук Отця мого! Я і Отець – одно».

Йо. 14, 1–12

Хай не тривожиться серце ваше! Віруйте в Бога, віруйте й у мене. В домі Отця мого багато жител. Коли б не так, то я сказав би вам; іду бо наготовити вам місце. І коли відійду і вам місце споко-тую, то повернуся і вас до себе візьму, щоб і ви були там, де я. Куди ж я йду – ви знаєте путь». «Господи, – каже до нього Тома, – не знаємо, куди ти йдеш. І як нам знати тую путь?» Ісус до нього: «Я – путь, істина і життя! Ніхто не приходять до Отця, як тільки через мене. Якщо б ви мене пізнали, то й Отця мого пізнали б. Відтепер знаєте його і бачили». А Филип йому: «Господи, покажи нам Отця, і вистачить для нас». «Скільки часу я з вами, – каже Ісус до нього, – а ти мене не знаєш, Филипе?»

Хто мене бачив, той бачив Отця. Як же ти говориш: Покажи нам Отця? Невже не віруєш, що я в Отці, а Отець у мені? Слова, які проказую до вас, не від себе проказую. Отець, який перебуває в мені, – він творить діла. Тож вірте мені, що я в Отці, й Отець у мені. А коли ні, то з-за самих діл вірте. Істинно, істинно говорю вам: Хто в мене вірує, той так само діла робитиме, що їх я роблю.

Йо. 16, 7–15

Кажу вам, однак, правду: Ліпше для вас, щоб я відійшов. Бо коли не відійду, то Утішитель до вас не зійде. Якщо ж відійду, – пришлю його до вас. І коли прийде він, то переконає світ у грісі, у справедливості, і в засуді: щодо гріха – бо не вірують у мене, щодо справедливості – бо йду до Отця мого, і ви мене вже не побачите; щодо засуду – бо князь цього світу засуджений. Багато ще я маю вам повідати, та не перенесли б ви нині. Тож коли зійде той, Дух істини, він і наведе вас на всю правду, – він бо не промовлятиме від себе, лише буде повідати, що вчує, і звістить те, що настане. І прославить він мене, бо з мого візьме і звістить вам. Усе, що Отець має, – моє. Тим то й сказав я вам, що він з мого візьме і звістить вам.

Йо. 17, 11–23

Отче Святий! Заради імени твого бережи їх, тих, що їх ти мені передав, щоб були одно, як ми! Бувши з ними у світі, я беріг їх у твоє ім'я; тих, яких ти передав мені, я їх стеріг, і ніхто з них не пропав, лише син загибелі, щоб збулося Писання. Тепер же іду до тебе, і кажу те, у світі бувши, щоб вони радощів моїх мали у собі вщерть. Слово твоє я передав їм, тож зненавидів їх світ, – не від світу бо вони, так само, як і я не від світу. Не молю, щоб ти узяв їх від світу, лише – щоб зберіг їх від лихого. Вони не від світу так само, як і я не від світу. Освяти їх у твоїй істині: слово твоє – істина. Як послав єси мене у світ, так послав і я їх у світ. Віддаю себе за них у посвяту, щоб і вони були освячені в істині. Та не лиш за цих молю, але і за тих, які завдяки їхньому слову увірують в мене, щоб усі були одно, як ти, Отче, в мені, а я в тобі, щоб і вони були в нас об'єднані; щоб світ увірував, що ти мене послав. І славу, що ти дав мені, я дав їм, щоб вони були одно так само, як і ми одно. Я – в них, і ти – в мені, – щоб вони були звершені в єдності, щоб світ збагнув, що послав єси мене, та й ізлюбив їх, як ізлюбив мене.

Йо. 21, 15–19

Коли ж поснідали, каже Ісус до Симона Петра: «Симоне Йонин! Чи любиш ти мене більш, ніж оці?» – «Так, Господи, – відрікає той йому, – ти знаєш, що люблю тебе». Тож мовить йому: «Паси мої ягнята!» І знову, вдруге каже до нього: «Симоне Йонин! Чи любиш мене?» «Так, Господи, – відвічає йому, – ти знаєш, що люблю тебе». І мовить йому: «Паси мої вівці!» І втретє йому каже: «Симоне Йонин! Чи любиш ти мене?» І засмутився Петро, що аж утретє його питає: «Чи любиш мене», – то й каже йому: «Господи, ти все знаєш, ти знаєш, що тебе люблю!» І каже йому Ісус: «Паси мої вівці! Істинно, істинно говорю тобі: Коли ти молодший був, то підперізувався сам і ходив, куди сам бажав. А як постарієшся, то руки свої простягнеш, і підпереже тебе

інший та й поведе, куди ти не схочеш». Сказав же він це, вказуючи, якою то смертю прославить Бога. І промовивши те, сказав йому Ісус: «Іди за мною!»

Ді. 4, 32

Громада вірних мала одне серце й одну душу, і ні один не називав своїм щось з того, що кому належало, але все в них було спільне.

Рим. 12, 3–21

Ласкою, яка мені дана, я кажу кожному з вас: не думати понад те, що треба думати, а думати скромно, мірою віри, як Бог наділив кожному. Бо як в одному тілі маємо багато членів і всі члени не виконують ту саму роботу, отак і ми: численні – одне в Христі тіло, кожен один одному член. Маючи ж, згідно з даною нам благодаттю, різні дари: коли то дар пророцтва, виконуймо його мірою віри; хто має дар служіння, нехай служить; хто навчання, нехай навчас; хто напоумлення, нехай напоумляє. Хто дає – у простоті; хто головує – дбайливо; хто милосердиться – то з радістю. Любов нехай буде нелицемірна; ненавидівши зло, приставайте до добра. Любіть один одного братньою любов'ю. Пошаною один одного випереджайте. В ревності не будьте ліниві, духом горіть, Господеві служіть; веселі в надії, в горі терпеливі, в молитві витривалі; святих у потребах спомагайте і дбайте про гостинність. Благословляйте тих, що вас гонять; благословляйте, не проклинайте. Радуйтеся з тими, що радуються; плачте з тими, що плачуть. Між собою будьте одної думки, про високе не мудруйте, радше до покірного схиляйтеся; не будьте зарозумілі на себе. Нікому злом за зло не віддавайте; дбайте перед усіма людьми про добро. Коли можливо, оскільки це від вас залежить, будьте з усіма людьми в мирі. Самих себе не відомщайте, любі, а дайте місце гніву, написано бо: «Мені належить помста, я відплачу», – говорить Господь. Але коли твій ворог голодує, нагодуй його; і коли має спрагу, напій його, бо, роблячи це, ти нагромаджуєш йому на голову розпалене вугілля. Не дозволяй, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром.

2 Кор. 13, 11–13

А втім, брати, радійте, прагніть до досконалости, підбадьорюйтеся, будьте однієї думки, живіть мирно, і Бог любови та миру буде з вами. Вітайте один одного святим цілунком. Всі святі вас вітають. Благодать Господа Ісуса Христа й любов Бога і причастя Святого Духа з усіма вами!